

bejdsløsheden, og som nu er henvist til at leve af 8 eller 12 Kr. om Ugen, fik i hvert Fald til det tørre Brød.

Den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Venstre sagde, at det var finansielle Hensyn, der gjorde sig gældende. Jeg synes, at det høje Ting har Krav paa at faa at vide, hvorledes man er kommet til det Resultat, at det er ganske nødvendigt paa det nuværende Tidspunkt at sætte Understøttelserne ned. Mine Partifæller havde i C-Nævnet foreslaaet, at man i hvert Fald April Maaned ud bibeholdt de nuværende Understøttelser. Den højtærede Minister oplæste i Gaar en Beregning, hvorefter der skulde bruges 30 Mill. Kr. eller saadant noget i Løbet af det kommende Finansaar. Men det er alt sammen noget, som er stillet op. At stille en saadan Kalkulation op er forfærdelig nemt. Det kunde jeg udmærket gøre i en ledig Time. Men hvilke Oplysninger har man om, hvor mange Penge der er udbetalt i ekstraordinær Hjælp i Januar Kvartal? Har man saadanne Oplysninger, eller er Beregningen blot noget, som Indenrigsministeren eller hans Arbejdsdirektør, der jo er ny i Embedet, sidder og mækker sammen? Har man nogen Oplysning om, hvad den ekstraordinære Understøttelse har kostet i Januar Kvartal, hvorpaa man kan grunde sin Beregning over, hvor meget den ekstraordinære Understøttelse vil beløbe sig til i det kommende Finansaar?

Det Beløb, som Staten skal betale til den ekstraordinære Understøttelse, er jo ikke fikseret i Loven. Der skulde gives 7 Mill. Kr. til Fonden, men derefter skulde Staten betale en Trediedel af Fondens Udgifter. Det, der ligger til Grund for Beregningen, er de Bidrag, man faar dels fra Arbejdsgiverne, dels fra Arbejdsløshedskasserne. Jeg ser nok, at man i den Beregning har sat Arbejdsgivernes Bidrag til 6 Mill. Kr., men i hele Venstres Presse har der staaet, at det blev 7½ Mill. Kr. Ligeledes har man, i hvert Fald saa vidt jeg kan skønne, sat Arbejdsløshedskassernes Bidrag alt for lavt. Hvis man regner med 7½ Mill. Kr. fra Arbejdsgiverne og ca. 1 Mill. Kr. fra Arbejdsløshedskasserne, faar man 8½ Mill. Kr. Det er den ene Trediedel, den anden skal Staten betale, den sidste Trediedel skal Kommunerne afholde. Saa er man oppe paa et Beløb af ca. 25 Mill. Kr., som haves til Raadighed. Ministeren skylder os Bevis for, at Udgifterne, selv om Understøttelserne bibeholdes i deres hidtidige Højde, bliver væsentligt ud over den Sum, jeg her har nævnt. Jeg kan ikke indse andet end, at den Beregning, der er fremkommet

fra Arbejdsdirektoratets Side, er noget, man skønmæssig har opstillet, og som ikke har saa forfærdelig meget med Virkeligheden at gøre.

Til Forsvar for den nye Bestemmelse, Ministeren har sat ind, om, at Kommunalbestyrelserne skal anvise Arbejde, og at Arbejderne saa skal arbejde for det, som Hjælpekassernes Bestyrelse skønner, oplæste Ministeren nogle Bemærkninger fra det Lovforslag, han fremsatte her i Tinget. Men det var ikke dette, der blev til Lov. Det blev ændret paa adskillige Punkter. Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Lillelund, bemærkede i Gaar, at vi havde stillet Forslag til Bestemmelsen om, at Ministeren skulde kunne ændre § 20. Gang paa Gang blev det forsikret i Udvalget, at det var unødvendigt, fordi Ministeren med sin store sociale Forstaaelse vilde naturligvis i alt væsentligt lade § 20 gælde, saaledes som den nu var. Men vi slog os ikke til Taals hermed. Angaaende dette Punkt, Kommunalbestyrelsernes Adgang til at anvise Arbejde, der var fremme under Behandlingen her i Folketinget, henvendte det ærede Medlem Hr. Trier og jeg os til den højtærede Indenrigsminister, da der var Tale om, at vi skulde trække vore Ændringsforslag tilbage, for at høre hans Mening om Spørgsmaalet, og da erklærede den højtærede Minister, at naar man blev enig om Bestemmelserne om Nødhjælpsarbejder, var der to Forpligtelser med Hensyn til Arbejde, som Arbejderne skulde opfylde for at faa Understøttelse. Det er Bestemmelsen i § 20 om, at de skulde tage Arbejde paa sædvanemæssig Betaling, og hvad Nødhjælpsarbejder angaar, at de naturligvis skulde tage Arbejdet paa de Betingelser, som Indenrigsministeren fastsatte efter Indstilling af Amtsudvalgene. Udover det var der ingen yderligere Forpligtelser for Arbejderne.

Jeg maa derfor hævde, at det i hvert Fald er i Strid med Forudsætningerne, naar Indenrigsministeren nu trækker Kommunalbestyrelserne frem som Arbejdsanvisere og Hjælpekasserne frem som dem, der skal skønne over, hvilken Betaling Arbejderne skal have. Jeg vil nok spørge det høje Tings Medlemmer om, hvorfor i al Verden vi skulde have diskuteret i 5 Uger om, hvorvidt Arbejderne ved Nødhjælpsarbejder skulde arbejde for anden Betaling end den, der er fastsat i Overenskomsterne, hvis det høje Ting havde givet Indenrigsministeren Lov til at give Kommunalbestyrelserne og Hjælpekasserne Ret til at bestemme Lønnen. Saa var da hele denne Diskussion ganske